

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra BIRGITTES SKÆBNE (1888)

Citation: Schandorph, Sophus: "Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904", i Schandorph, Sophus: *Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904*, 1904-05, s. 442. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph06-shoot-idm139751828800368/facsimile.pdf> (tilgået 18. april 2024)

Anvendt udgave: Det gamle Apotek - Birgittes Skæbne. - 1904

Hun gik ned ad Bakken og hjemad.

Hun tænkte:

— Han . . . den gamle Stabejs der i det gamle Pavillonhus, han er jo Morbror til den Matraas, han har Penge i Sparekassen, det véd jeg fra Borgmesterens Karl, ham, som lukker Folk ind paa Sparekassedagene. Kanske Jomfru Korneliussen lige godt kan blive besørget paa en ordentlig Maade. Men Jomfru Slinge skal ikke vide noget om det, jeg véd.

Skyerne lukkede sig, Solen sank, mens Birgitte, Louis og den lille Therese sad i en tæt Omslyngning oppe paa den vindomsuste Galgebakke.

Saa opløstes Gruppen som efter Aftale. Birgitte og Therese gik til sin, Louis til sin Side neden om Bakkens Fod.

XII.

— Kom ind! raabte Overlærer Tofte lidt gnavent, da det en Morgen Klokken vel ni bankede paa hans Dør.

Overlærer Tofte havde længe været oppe, men han var længe om sin Paaklædning, som foregik under Afbrydelser af Læsning. Alt, mens den gamle Herre syslede med sine Flipper af gammeldags opstaaende Form og andre lignende Smaating, kunde et Sted af en Klassiker rinde ham i Hu, saa maatte vedkommende Græker eller Romer ned af Hylden og konfronteres med Overlærer Toftes Hukommelse.

Nu, da det bankede, var Overlærer Tofte netop kommen saa vidt, at han havde barberet højre Kind og Hagen glat, og stod med den venstre indsæbet og med en stor Klat af Sæbe blandet med smaa Skæghaar, dinglende paa venstre Haands Pegefinger.

— Undskyld, Hr. Overlærer! . . . jeg kan komme igen, naar De tillader.

Havde Overlærer Tofte været en mere moderne Mand, havde han taget Lenoir paa Ordet og bedet ham komme igen om et Par Timer, thi han holdt ikke af at tale om Morgenen, end mindre af at overraskes i Nægligé. Men han havde en gammel-dags Frygt for i mindste Maade at svinge Gæstfrihedens eller Høflighedens Pligt, tilmed sluttede han i en Hast, at den lille

Lenoir, som ellers var Høfligheden og Hensynsfuldheden selv, maatte have noget usædvanligt for, siden han kom paa en saa usædvanlig Tid. Han bad ham tage Plads og undskyldte osv. . . .

Overlærer Tofte fik Sæbeklatten kastet i Vandfadet og den venstre Kind raget i stor Fart, fik saa Brillerne paa Næsen, Slaabrokken knappet over Natskjorte og Benklæder, alle Toilette-apparater, som ikke passede for et Opholdsværelse, bragte ind i Sovekammeret. Han satte sig ned med den venlig smilende Mine, lidt i Stil med de humane, dannede Bidermænd, som han for 40 Aar siden havde set N. P. Nielsen fremstille paa det kongelige Theater.

Ja vist, ja vist var der noget usædvanligt paa Færde. Den gamle Dansers Mund havde et underligt fortrukket Udtryk, Overlæben var unaturlig stram og bred. Den havde alt slugt Underlæben og var ved at overskride Hagens Omraade. Lenoir var i en lille kort, falmet Jakke af brunt kaneleret Fløjel, ontrent af den Slags, bedrestillede franske Arbejdere bære og har baaret i umyndelige Tider. Den var mere end 40 Aar gammel, han havde bragt den med hjem fra Paris. Saa havde han en ustivet bred Skjorte-krave hængende ud over Vesten, et løst knyttet rødt Silketørklæde under den, Gymnastiksko af ugarvet Læder paa Fødderne — et omhyggelig udstuderet Négligé-Kostume for en aldrende Kunstner.

— Ja . . . det er virkelig, om jeg maa sige det, i en ingenlunde saa ganske ringe series Anledning, at jeg derangerer Hr. Overlæreren paa denne Tid af Døgnet . . . men efter mange, næsten søvnløse Nætter . . . saa sov jeg næsten slet ikke i Nat . . . af Sorg og Bekymring . . . og saa kunde jeg ikke undlade at tage mig den Frihed at rekurere til Dem, Hr. Overlærer, hvis Kundskabsfylde og Intelligence (Lenoir sagde naturligvis Ordet med fransk Udtale) jeg altid har set op til med en meget betydelig Veneration. Jeg er virkelig ikke saa ganske aldeles fjærnt fra at være komplet fortvivlet, Hr. Overlærer!

— Han ligner en eller anden Hønsfugl, der staar og klukker klagende, tænkte Overlærer Tofte, da han saa nervøse Dirringer ledsage Lenoirs omhyggelig indstuderede Indledningstale. Især gik to Muskler paa den gamle magre Hals paa hver Side Adams-æblet op og ned som en Hønses Kødlapper under Næbbet.

— Nu vel, kære Ven . . . kan jeg være Dem til Raad eller Hjælp, saa véd De, at jeg er til Tjeneste, sagde han højt og slog lidt ud med Haanden i den nævnte N. P. Nielsenske Stil, døg med Smag og uden at blive affekteret.